Súd:	Krajský súd Prešov
Spisová značka:	19Co/41/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8317207404
Dátum vydania rozhodnutia:	21. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Zlata Simková
ECLI:	ECLI:SK:KSPO:2022:8317207404.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaty Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: U. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXX, XXX XX Q., zastúpeného JUDr. Antonom Wagnerom, advokátom, Kudlovská 1, 066 01 Humenné, IČO: 42 031 974, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava 1, IČO: 00 585 441, o náhradu škody vo výške 15.134,- EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 12C/6/2017-328 zo dňa 21.07.2021 takto

r o z h o d o l :

Potvrdzuje rozsudok okrem výroku o trovách konania a výroku o zastavení konania o zaplatenie sumy 5.246 eur.

Zrušuje rozsudok vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu I. inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému, ani štátu vo vzťahu k žalobcovi ich náhradu nepriznal.

2. Súd prvej inštancie tak opätovne rozhodol po tom, čo jeho rozsudok č. k. 12C/6/2017-170 zo dňa 08.11.2018 bol uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 6Co/39/2019-211 zo dňa 21.05.2020 zrušený, okrem výroku o zastavení konania o zaplatenie sumy 5.246 eur a v rozsahu zrušenia bola vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie po doplnení dokazovania a citujúc ust. § 3 ods. 1; § 100 ods. 1; § 106 ods. 1; § 427; § 429 a § 444 Občianskeho zákonníka; § 4 ods. 2; § 15 ods. 1 z. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla; § 2 ods. 1 - 3; § 4 ods. 1 a § 5 ods. 1, 2 z. č. 437/2004 Z.z. rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca pôvodne domáhal zaviazať žalovaného zaplatiť mu sumu 20.380 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 08.12.2011 do zaplatenia s tým, že po právoplatnom rozhodnutí o zastavení konania v časti o zaplatenie sumy 5.246 eur pre späťvzatie žaloby predmetom ostal nárok na zaplatenie sumy 15.134 eur s príslušenstvom.

3. Prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku skonštatoval, že predmetom žaloby bol nárok žalobcu na priznanie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v súvislosti s ublížením na zdraví, ktoré žalobca utrpel pri dopravnej nehode dňa 08.12.2011, a to s odôvodnením, že žalovaný na základe žiadosti žalobcu odmietol žalobcovi poskytnúť plnenie za chorobu E. podľa Lekárskeho posudku vypracovaného Y.. R. L. a Y.. R. F. zo dňa 10.01.2014. Žalobca svoj nárok odôvodňoval tým, že po dopravnej nehode dňa 08.12.2011 bolo žalobcovi zistené aj ochorenie E. a nesúhlasil s krátením

sťaženia spoločenského uplatnenia o 940 bodov tak, ako mu žalovaný poskytol plnenie. Z tohto dôvodu teda uplatňoval nárok za 940 bodov čo pri hodnote 16,10 eur za bod predstavuje sumu 15.134 eur.

4. Vo vzťahu k námietke žalovaného, týkajúcej sa toho, že ochorenie E. nemá súvis so zranením pri nehode dňa 08.12.2011, žalobca predložil znalecký posudok znalca Y.. R. L. č. X/XXXX, ako aj Dodatok k tomuto posudku s tým, že uvedený znalec bol vo veci aj vypočutý, ktorý potvrdil, že v dôsledku postraumatického stresu môže manifestovať ochorenie E.. Pritom u žalobcu pred dopravnou nehodou neboli zistené symptómy tohto ochorenia. Prvoinštančný súd z uvedeného zistil, že v dôsledku dopravnej nehody dňa 08.12.2011, pri ktorej žalobca utrpel postraumatický stres, sa u neho následne objavilo aj ochorenie E., ktoré pred nehodou u neho nebolo zistené.

5. Vo vzťahu k žalovaným vznesenej námietke premlčania nároku žalobcu prvoinštančný súd uviedol, že predmetom žaloby je nárok na náhradu škody. V zmysle § 106 ods. 1 OZ je nárok na náhradu škody potrebné uplatniť v lehote 2 rokov odo dňa, keď sa poškodený dozvie, kto za škodu zodpovedá. Pri uplatnení nároku na priznanie sťaženia spoločenského uplatnenia ako začiatok plynutia lehoty je potrebné považovať deň, kedy bol ustálený zdravotný stav poškodeného, teda žalobcu. Žalobca uplatnil svoj nárok na základe Lekárskeho posudku vypracovaného Y.. R. L. a Y.. R. F. zo dňa 10.01.2014, v ktorom bolo vyčíslené bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia žalobcu v súvislosti s diagnózou E. ťažkého stupňa. Uviedol, že ku dňu 10.01.2014 bolo možné vyhotoviť lekársky posudok na vyčíslenie bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia pre diagnózu E., čo potvrdzuje aj Prepúšťacia správa L. M. kotlina, n. o. U. M. zo dňa 29.01.2013, v ktorej je na prvom mieste uvedená diagnóza R. - ťažká perzistujúca (nachádzajúca sa na č. l. 18 spisu). Uvedenú diagnózu u žalobcu potvrdzujú aj nasledujúce Prepúšťacie správy L. M. V. U. M. zo dňa 18.02.2014 a 27.02.2015. Rovnako aj Nález Y.. J. zo dňa 25.05.2015 potvrdzuje u žalobcu diagnózu R. - ťažká perzistujúca (na č. l. 308, druhá strana).

6. Z uvedeného súd prvej inštancie ustálil, že najneskôr dňom 25.05.2015 podľa správy Y.. J., mala začať v danej veci plynúť dvojročná premlčacia lehota na podanie žaloby, ktorá uplynula najneskôr dňom 25.05.2017. Žalobca žalobu podal na súd až 29.06.2017, preto nárok žalobcu považoval za premlčaný.

7. Vo vzťahu k § 3 Občianskeho zákonníka postoj žalovaného, ktorý doručil žalobcovi vyrozumenie k poistnej udalosti až po deviatich mesiacoch od podania žalobcu označeného ako Odvolanie, nepovažoval za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Poukázal na to, že k úrazu žalobcu došlo 08.12.2011. Žalobca listom zo dňa 07.03.2014 uplatnil svoj nárok u žalovaného, pričom žalovaný listom zo dňa 28.03.2014 vyzval žalobcu na doloženie dokladov, a to vrátane zdravotnej dokumentácie. Dňa 13.05.2014 žalovaný vyplatil žalobcovi preddavok vo výške 5.000 eur a to na základe Odborného vyjadrenia znaleckej organizácie S.. Žalovaný dňa 26.11.2014 oznámil žalobcovi ukončenie šetrenia poistnej udalosti a plnenie z titulu poistnej udalosti výplatou sumy 7.719 eur z titulu SSU bolo žalobcovi vyplatených celkom 12.719 eur. Následne potom žalobca až dňa 02.08.2016 podal odvolanie voči oznámeniu o poskytnutí finančného plnenia. Podľa názoru súdu, teda samotný žalobca svojou nečinnosťou od 26.11.2014 do 02.08.2016 prispel k tomu, že došlo k premlčaniu jeho nároku.

8. Preto prvoinštančný súd žalobu zamietol.

9. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1; § 257 a § 262 ods. 1 CSP s tým, že dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý nepriznal žalovanému a štátu náhradu trov konania, považoval to, že žalobca je invalidným dôchodcom a nebolo by spravodlivé, aby znášal aj náklady trov konania, ktoré by inak patrili žalovanému a štátu z dôvodu, že žaloba bola zamietnutá.

10. Proti uvedenému rozsudku, a to čo do výroku o trovách konania podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 písm. b), d) a h) CSP. Nestotožnil sa s rozhodnutím, ktorým žalovanému súd prvej inštancie nepriznal nárok na náhradu trov konania. S poukazom na § 257 CSP uviedol, že prvoinštančný súd iba všeobecne odôvodnil rozhodnutie o nepriznaní mu trov konania, pritom pred takýmto rozhodnutím vôbec neskúmal majetkové pomery žalobcu, ktoré by odôvodňovali aplikáciu tohto výnimočného ustanovenia o náhrade trov konania. Poukázal na ustálenú judikatúru, a to R 34/1982, rozhodnutia NS SR sp. zn. 3 MCdo/5/2006, sp. zn. 4MCdo/2/2008 a sp. zn. 1MObdo/V/19/2008. Považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za arbitrárne, porušujúcu rovnosť strán sporu a bez riadneho odôvodnenia pri aplikácii § 257 CSP. Vytýkal súdu prvej inštancie aj to, že nevzal do úvahy, že on nie je právne zastúpený advokátom,

preto priznané trovy by sa týkali výlučne skutočne uhradených nákladov súvisiacich s predmetným súdnym konaním. Trovy konania mu neboli priznané ani čiastočne, čím došlo okrem porušenia jeho práva na spravodlivý súdny proces aj k neoprávnenému zásahu do jeho vlastníckeho práva. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS/387/2019 z 02.04.2020, č. k. II. ÚS/85/2015-17 zo dňa 12.02.2015 a nálezy sp. zn. I. ÚS/28/09 zo dňa 09.07.2009 a sp. zn. I. ÚS/387/2019 z 02.04.2020. Navrhol preto rozsudok v napadnutom druhom výroku zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie alebo zmeniť a priznať mu nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v celom rozsahu.

11. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie aj žalobca, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP tvrdiac, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na svedeckú výpoveď svedka Y.. R. L., ktorý je aj súdnym znalcom v Odbore zdravotníctva a farmácie, odbor pneumoftiziológia č. XXXXXX a jeho znalecký posudok č. XX/XXXX a Doplnok č. XX/XXXX, ktoré boli predložené do súdneho konania ako dôkazné prostriedky. Z nich vyplýva, že žalobca utrpel polytraumu po dopravnej nehode dňa 08.12.2011 a po deviatich mesiacoch bola u neho potvrdená E. - prezistujúca stredne ťažkého stupňa, ktorá sa do roku 2015 zmenila na ťažkého stupňa. Takúto odbornosť znalecká organizácia S. F. a N. E., s.r.o. V. nemajú. Rovnako poukázal na § 3 OZ, nestotožňujúc sa s jeho záverom o zamietnutí žaloby z dôvodu premlčania nároku tvrdiac, že žalobca bol od dopravnej nehody, ktorú nezavinil, vo veľmi ťažkej nielen zdravotnej, ale aj životnej situácii, vyžadujúcej si opakované lekárske vyšetrenia a hospitalizácie po dopravnej nehode, na rozdiel od žalovaného. Je presvedčený, že by mal byť odškodnený aj podľa bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia stanoveného v posudku Y.. R. F. a Y.. R. L. zo dňa 10.01.2014 vo výške 1.530 bodov, aj keď s ohľadom na jeho zdravotný stav a životnú situáciu podal so značným odstupom času, až dňa 02.08.2016 „Odvolanie voči rozhodnutiu“ (oznámenie o poistnom plnení) žalovaného zo dňa 27.11.2014. Žalovaný, ktorý má množstvo zamestnancov sa k jeho podaniu vyjadril až dňa 15.05.2017, ktorý dátum považuje za rozhodujúci a dôležitý pre uplatnenie svojho nároku, ktorý uplatnil žalobou zo dňa doručenia 29.06.2017. Z uvedeného dôvodu preto nemohlo dôjsť k premlčaniu jeho nároku tak, ako to uvádza súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku. Navrhol preto rozhodnúť podľa § 390 CSP tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a žalobcovi prizná náhradu trov konania v celom rozsahu podľa § 255 a nasl. CSP.

12. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný vyjadril tak, že rozsudok vo vzťahu k výroku I. považuje za vecne správny. Názor žalobcu, že premlčacia doba by mala začať plynúť až 15.05.2017, t.j. po vyrozumení žalobcu k oznámeniu poistnej udalosti žalovaným, nemá oporu v zákone, ani v rozhodovacej praxi súdov a odporuje aj skutkovým okolnostiam prípadu. Žalovaný zaslal žalobcovi vyrozumenie k poistnej udalosti už dňa 26.11.2014, kedy uviedol aj dôvody, pre ktoré odmietol poskytnúť plnenie za diagnózu E. ktorá nemala súvis s predmetnou dopravnou nehodou podľa znaleckého dokazovania. Plynutie premlčacej doby sa viaže v prípade náhrady škody z ujmy na zdraví na dátum ustálenia zdravotného stavu poškodeného. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. M/Cdo/37/2000 zo dňa 28.06.2001. K ustáleniu zdravotného stavu poškodeného dochádza momentom, keď si poškodený môže dať vypracovať prvýkrát objektívny lekársky posudok, na základe ktorého sa môže domáhať svojho nároku na súde. Tento moment určila znalecká organizácia N. E. na deň 11.12.2012, t.j. rok po poistnej udalosti. Od uvedeného dňa začala plynúť žalobcovi premlčacia doba, a keďže tento nárok žalobca uplatnil žalobou dňa 29.06.2017, je nárok premlčaný. Navrhol rozsudok vo výroku I. potvrdiť ako vecne správny a priznať mu nárok na náhradu trov konania.

13. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca tak, že považuje rozsudok za nezákonný a nespravodlivý z dôvodov uvedených v jeho odvolaní, preto navrhol odvolanie žalovaného proti výroku o náhrade trov konania zamietnuť.

14. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolania boli podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými osobami (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajskému súdu v Prešove dňa 01.04.2022 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a odvolanie žalovaného dôvodné je.

15. Z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať, nemusí byť pritom daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/78/05).

16. Odvolací súd sa s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku čo do jeho prvému výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá, preto naň poukazuje. Iba na zvýraznenie správnosti, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza nasledovné.

17. Tak ako je to uvedené v ust. § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Pritom z ust. § 100 ods. 1 OZ vyplýva, že právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej. Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Z uvedených ustanovení vyplýva, že v prípade škody na zdraví zákon objektívnu premlčaciu dobu vôbec neurčuje, určuje dvojročnú subjektívnu lehotu. Právna úprava vychádza zo zásady, že premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Právo môže byť vykonané po prvý raz, keď vznikne možnosť podať na súde na jeho základe žalobu. Tento okamih je daný objektívne a nezávisle na subjektívnej okolnosti. Premlčanie ako také je definované ako uplynutie času stanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, aby právo bolo bývalo vykonané, v dôsledku čoho povinný subjekt môže uplatniť námietku premlčania. Námietka premlčania môže, ale nemusí byť uplatnená, pritom ide o námietku právnu.

18. Z ustálenej judikatúry možno vyvodiť, že poškodený sa dozvie o škode vtedy, keď (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno odvodiť vznik majetkovej ujmy určitého druhu a rozsahu, ktorú možno natoľko objektívne vyčísliť v peniazoch, že možno právo na jej náhradu dôvodne uplatniť na súde. V prejednávanom prípade týmto momentom, odkedy sa žalobca dozvedel o vzniku jeho škody v súvislosti so škodou na zdraví, aj vo vzťahu k diagnostikovanej mu chorobe R. E. ťažká, perzistujúca vyplýva z nálezu Y.. J. zo dňa 25.05.2015, ktorý túto diagnózu u žalobcu potvrdil, teda už dňa 25.01.2015 žalobca musel vedieť aj o vzniku tejto choroby u neho, preto ak si chcel uplatniť v súvislosti s ňou nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia, v zmysle vyššie uvedeného, mohol a mal tak urobiť do uplynutia dvojročnej premlčacej lehoty, ktorá mu uplynula 25.05.2017. Keďže žalobu na súd podal až dňa 29.06.2017, a keďže žalovaný vzniesol námietku premlčania, súdu nič iné neostávalo, iba žalobu zamietnuť.

19. Teda, ak by aj súd považoval za ustálenie jeho zdravotného stavu v súvislosti s diagnózou R. nález z 25.05.2015, nárok žalobcu bol správne vyhodnotený ako premlčaný, a to odhliadnuc od toho, že už v Prepúšťacích správach L. M. V. U. M. zo dňa 29.01.2013 je táto diagnóza uvádzaná, teda ešte skôr, ako v náleze z 25.05.2015.

20. K odvolacej námietke žalobcu, že v roku 2015 sa jeho diagnóza R. zmenila na ťažký stupeň neobstojí, nakoľko takto bola kvalifikovaná už v Prepúšťacej správe z 29.01.2013. V žiadnom prípade nie je možné súhlasiť s názorom žalobcu, že premlčaciu dobu je potrebné počítať odo dňa 15.05.2017, kedy mu žalovaný doručil vyrozumenie o oznámeniu k poistnej udalosti a ktorý dátum by mal byť rozhodný pre uplatnenie predmetného nároku. Jednak zákon presne stanovuje, kedy začína plynúť subjektívna premlčacia lehota, a to tak, že je to dňom, kedy došlo k ustáleniu zdravotného stavu poškodeného, za čo súd prvej inštancie považoval deň 25.05.2015, teda ešte neskôr, ako to tvrdil žalobca. Zákon teda nestanovuje ako deň začatia plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej lehoty v danom prípade na deň, kedy žalovaný vyrozumel žalobcu ohľadom jeho poistnej udalosti, ale týmto dňom je deň, kedy došlo k ustáleniu zdravotného stavu žalobcu, ktorý súd prvej inštancie ustálil na deň 25.05.2015. Odvolací súd opätovne uvádza, že predmetná diagnóza žalobcu R. bola u neho diagnostikovaná ako ťažká už v skorších správach.

21. K ďalšej odvolacej námietke týkajúcej sa toho, že v konaní bolo preukázané, že diagnóza žalobca R. vznikla v súvislosti s jeho ublížením na zdraví pri dopravnej nehode dňa 08.12.2011 už nebolo

rozhodujúcim, aj keď prvoinštančný súd konštatoval, že uvedená diagnóza sa u žalovaného objavila ako následok utrpeného postraumatického stresu v súvislosti s uvedenou dopravnou nehodou. V konaní bolo prvoradým vyhodnotiť námietku premlčania, čo súd prvej inštancie aj zrealizoval, a čo bolo dôvodom zamietnutia žaloby.

22. Vo vzťahu k aplikácii ust. § 3 OZ súd prvej inštancie skonštatoval, že postoj žalovaného nebolo možné vyhodnotiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. Vo vzťahu k uvedenému žalobca okrem toho, že to tvrdil, toto svoje tvrdenie ničím nepodložil.

23. Odvolací súd uvádza, že skutočnosť, že pri dopravnej nehode dňa 08.12.2011 žalobca utrpel poškodenie na svojom zdraví za čo zodpovedá škodca, resp. poisťovňa, s čím mu vznikli zákonné nároky na náhradu škody. Je však nutné v tejto súvislosti dať do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. „práva patria len bdelým“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu stratiť svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení, včítane využitia možnosti podania žaloby na súd.

24. Keďže žalobca v odvolaní namietal aj nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, odvolací súd k tomu uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny, t.j. náležitý právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. O nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v predmetnom konaní však nejde. Súd prvej inštancie správne aplikoval príslušné právne predpisy na zistený skutkový stav čo do veci samej.

25. Vo vzťahu k odvolaniu žalovaného proti výroku o trovách konania medzi ním a žalobcom odvolací súd uvádza, že aplikácia § 257 CSP je možná v prípade existencie zákonom bližšie nešpecifikovaných dôvodov hodných osobitného zreteľa spočívajúcich v okolnostiach danej veci alebo v okolnostiach na stranách sporu. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči úspešnej strane. Aplikácia § 257 Civilného sporového poriadku pri rozhodovaní o náhrade trov konania teda prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa zásady úspechu v konaní, príslušný súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Takéto rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania sa nesmie javiť ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom. Rozhodovanie o trovách konania je v podstate druhotným aspektom konania, preto z pohľadu ústavnoprávnej udržateľnosti rozhodnutia považuje za nevyhnutné, aby všeobecný súd za každých okolností poskytol stranám v konaní priestor, aby sa vyjadrili k potenciálnej aplikácii § 257 Civilného sporového poriadku. <https://www.najpravo.sk/judikatura/obcianske-procesne-pravo/trovy-konania/csp-k-aplikacii-257-civilneho-sporoveho-poriadku.html> Ak súd má v úmysle použiť moderačné právo alebo ak ho niektorá zo strán navrhne, musí súd umožniť protistrane, aby sa k tomu vyjadrila (k zámeru aj k dôkazom). Nie je možné, aby súd dospel k vnútornému presvedčeniu, že je potrebné aplikovať ustanovenie § 257 a strane, ktorá by inak trovy získala, to neoznámil a táto by sa to dozvedela až z rozhodnutia. Súd v prípade použitia ustanovenia § 257 CSP je povinný „vytvoriť procesný priestor“ umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnej aplikácii tohto ustanovenia (viď nález Ústavného súdu SR z 18. júla 2018, sp. zn. I. ÚS 153/2018).

26. Keďže prvoinštančný súd vo veci aplikoval na rozhodnutie o trovách konania ust. § 257 CSP bez toho, aby dal možnosť k jeho použitiu vyjadriť sa stranám sporu, a aj bez toho, aby náležite zisťoval pomery na oboch stranách sporu, rozhodol predčasne a bez náležitého skúmania osobných, majetkových, zárobkových a ďalších pomerov na oboch stranách sporu, ktoré musí najprv zistiť a

náležite vyhodnotiť. Až keď bude preukázaná existencia okolností a dôvodov hodných osobitného zreteľa, bude môcť provoinštančný súd aplikovať uvedené ustanovenie.

27. Z vyššie uvedených dôvodov bol rozsudok súdu prvej inštancie čo do výroku I. ako výroku vo veci samej postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP vecne správny potvrdený a vo výroku II. čo do trov konania postupom podľa § 389 ods. 2 písm. c) CSP zrušený a v rozsahu zrušenia bola vec vrátená súdu prvej inštancie podľa § 391 CSP na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

28. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne rozhodnúť o trovách konania, svoje rozhodnutie náležite odôvodniť po tom, čo zistí a náležite vyhodnotí rozhodné skutočnosti v zmysle vyššie uvedeného.

29. Odvolanie nebolo podané proti II. výroku rozsudku o zastavení konania čo do zaplatenia sumy 5.246 eur, tento výrok sa v zmysle ust. § 367 ods. 2 CSP stal právoplatným.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.
Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /(dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).